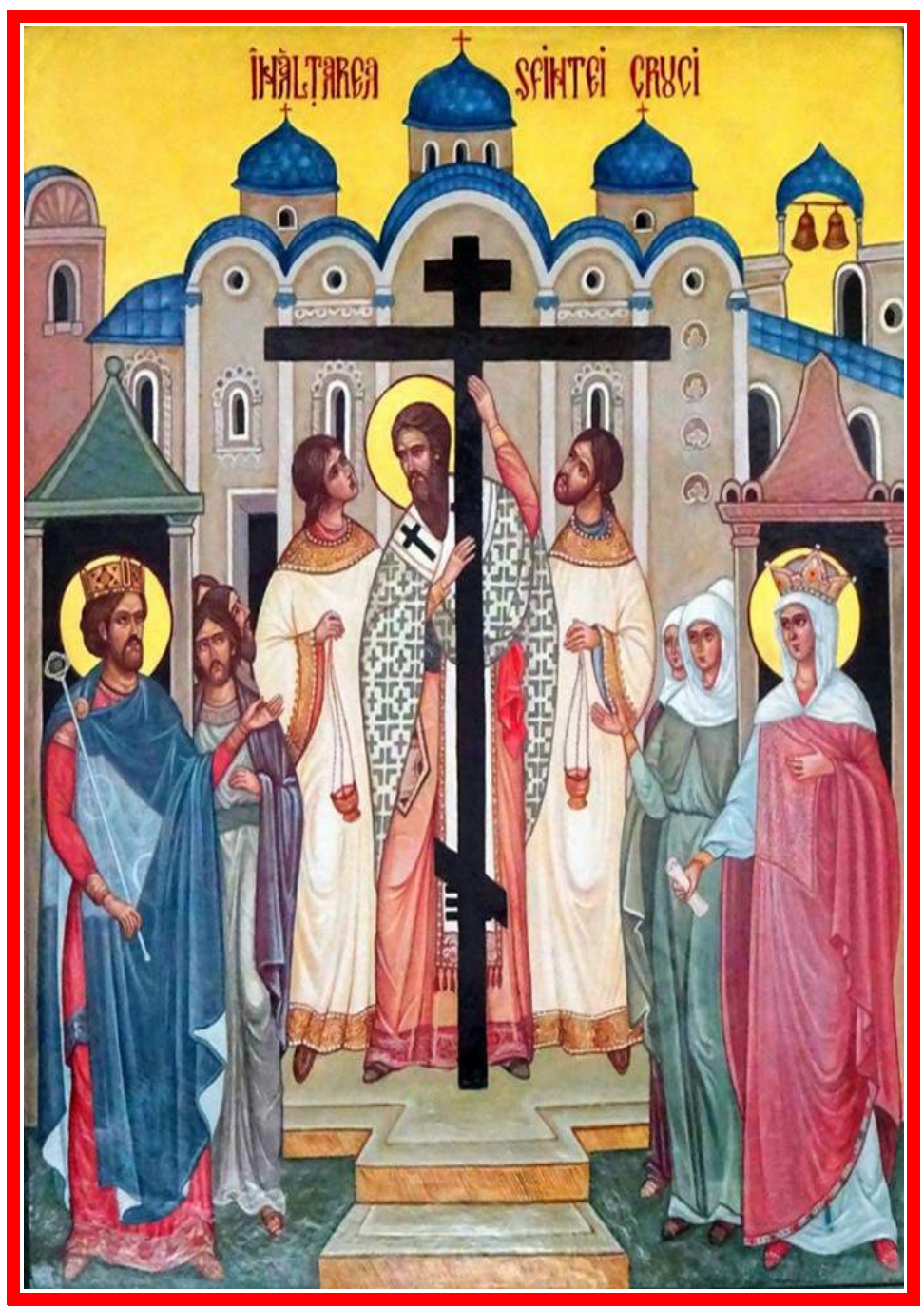

BISERICA SFANTUL NICOLAE
SI SFANTUL GHEORGHE - NEW YORK

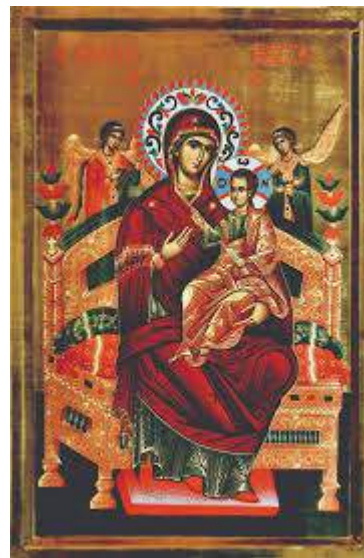
PREOT PAROH MARIUS DUMITRESCU
TEL. 917.592.2571

Rugaciune la inceputul anului bisericesc

Stapano Doamne, Dumnezeu nostru, Izvorul vietii si al nemuririi, Facatorul a toata faptura vazuta si nevazuta, Care ai pus vremile si anii intru a Ta stapanire si indreptezi toate cu iconomia Ta cea cereasca si intru tot buna, multumim Tie pentru indurarile minunate pe care le-ai facut asupra noastra in toata vremea trecuta a vietii noastre si Te rugam, intru tot Indurate Doamne: binecuvanteaza cununa anului ce a sosit cu bunatatea Ta si pazeste pe binecredinciosii crestini romani de pretutindenii, pe pastorii si invatatorii nostri.

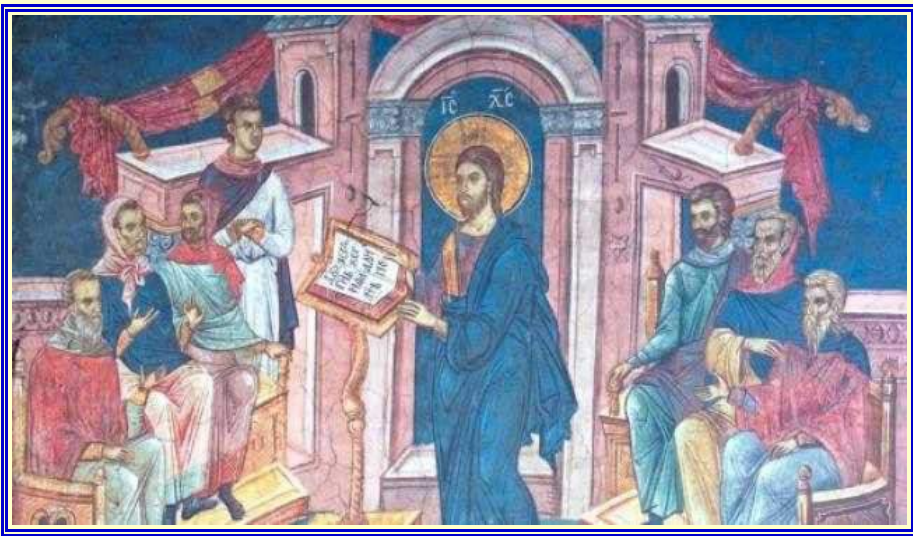
Inmulteste zilele vietii noastre intru sanatate deplina sufleteasca si trupeasca si ne daruieste sporire in toate faptele cele bune.

Daruieste de sus bunatatile Tale intregului Tau popor: sanatate si mantuire si intru toate buna sporire. Sfanta Biserica Ta, tara noastra cu toate orasele si satele, izbaveste-le de toata reaua intamplare, daruindu-ne tuturor pace fara tulburare. Razvratarile eresurilor strica-le cu puterea Ta, iar pe noi intaresta-ne, Doamne, intru iubirea Cea catre Tine si intre noi, ca sa ne invrednicim cu inima curata totdeauna a aduce multumire Tie, Parintelui Celui fara de inceput si Unuia Nascut Fiului Tau si Preasfantului si bunului si de viata facatorului Tau Duh, Dumnezeului Celui slavit intru o Fiinta, si a canta preasfantului Tau nume: Slava Tie, Dumnezeului si Binefacatorului nostru, in vecii vecilor! Amin.

Rugaciune catre icoana Maicii Domnului PANTANASSA

O, Preacurată Maică a lui Dumnezeu, Împărăteasă a toate, auzi suspinurile noastre cele pline de durere, înaintea icoanei tale celei făcătoare de minuni. Întoarce-ți privirea spre copiii tăi bolnavi de boli netămăduite, care cad cu credință înaintea sfintei tale icoane. Și precum pasărea își acoperă cuibul de pui cu aripile, așa acoperă-ne și tu, Fecioară, cu omoforul tău cel vindecător. În acest loc, în care nădejdea se subțiază, mila ta să fie nădejde neîndoielnică. Aici, unde grijile amare ne copleșesc, dă-ne răbdare și odihnă; unde chinul și deznădejdea se cuibăresc în suflet, fă să răsară lumina necreată a lui Dumnezeu. Mângâie-i pe cei fricoși, întărește-i pe cei slabi, varsă blândețe și lumină peste inimile amărâte. Vindecă poporul tău cel bolnav, atotmilostivă Stăpână, binecuvântează mințile și inimile doctorilor, ca să fie instrumentele Atotputernicului Doctor Iisus Hristos, Mântuitorul. Ne rugăm înaintea icoanei tale, ca puterea ta să trăiască în noi, Stăpână și Doamnă. Întinde mâinile tale pline de vindecări, bucuria celor întristați, mângâierea celor îndurerați, ca degrab primind ajutorul tău cel minunat, să laudăm Treimea cea de viață Făcătoare și nedespărțită, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

A început un Nou An Bisericesc

Sinaxarul din Mineiul zilei precizează că data de 1 septembrie, pentru marcarea unui nou an bisericesc, a fost împrumutată de la evrei care sărbătoreau atunci anul civil.

Evreii încep calendarul cu luna Nisan, adică cu septembrie. În prima zi din luna septembrie, evreii aveau zi de odihnă și aduceau Domnului ardere de tot.

Potrivit tradiției, Mântuitorul Iisus Hristos și-a început activitatea publică în ziua de 1 septembrie, când a intrat în sinagogă și a citit cuvintele prorocului Isaia care profețeau despre Persoana Sa dumnezeiască:

„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns ca să binevestesc săracilor; M-a trimis să vindec pe cei zdrobiți cu inima; să propovăduiesc robilor dezrobirea și celor orbi vederea; să slobozesc pe cei apăsați. Și să vestesc anul plăcut Domnului” (Isaia 61:1-2 și Luca 4:18-19).

Un alt motiv al sărbătoririi anului bisericesc în prima zi a lunii septembrie este tradiția moștenită din Legea Veche, potrivit căreia în această zi a început creația lumii.

Începutul Anului Nou bisericesc a fost instituit de Sfinții Părinți la Sinodul I de la Niceea. Ei au stabilit să se sărbătorească data de 1 septembrie ca un început al mântuirii creștinilor, în amintirea intrării lui Hristos în mijlocul adunării evreilor vestind tuturor anul bineplăcut Domnului.

Tot în ziua de 1 septembrie, Biserica a rânduit să fie pomenit Sfântul Cuviosul Dionisie Exiguul, din Dobrogea, care a alcătuit cronologia creștină, numărând pentru întâia oară anii începând de la Hristos.

Anul bisericesc este împărțit în trei mari perioade, în centru fiind sărbătoarea Sfințelor Paști:

- 1.Perioada Triodului (perioada prepascală) – triodul ține zece săptămâni și se încheie în Sâmbăta Mare;
- 2.Perioada Penticostarului (perioada pascală) – penticostarul începe din ziua Paștilor și ține până în Duminica Tuturor Sfinților (a 8-a după Paști);
- 3.Perioada Octoihului (perioada postpascală) – tot restul anului bisericesc, din luna de după Duminica Tuturor Sfinților și până în Duminica Vameșului și Fariseului, este perioada Octoihului.

Anul bisericesc se încheie în luna august, când avem sărbătorile Adormirii Maicii Domnului, în data de 15, și Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul, în data de 29 august, cel mai mare proroc de până la venirea Mântuitorului.

Cuvant la Nasterea Maicii Domnului

„Nasterea ta, de Dumnezeu Nascatoare, bucurie a rasarit la toata lumea”.

Asa incepe troparul sarbatorii de astazi, in seara aceasta si duminica. Si in adevar, frati crestini, **nici o nastere din cate cunoaste istoria lumii n-a adus omenirii intregi atata bucurie, cata bucurie a adus in lume nasterea Sfintei Fecioare Maria. De la nasterea ei, un nou orizont se deschide pentru omenirea intreaga si de atunci incepe a se scrie o noua istorie in lume, istoria mantuirii neamului omenesc** sau, cum spune sfantul Ioan Damaschin: **„Astazi este inceputul mantuirii noastre”.**

Venirea ei in lume a fost fagaduita de Dumnezeu protoparintilor nostri in raiul cel pamantesc, apoi a fost binevestita de prooroci si asteptata cu dor si infrigurare de toate generatiile de-a lungul miilor de ani, ca pe a aceleia care avea sa nasca pe Mesia, Mantuitorul lumii. **Generatii intregi s-au rugat pentru aceasta intrupare din Maica Domnului. Stim ca ea era vasul ales in care**

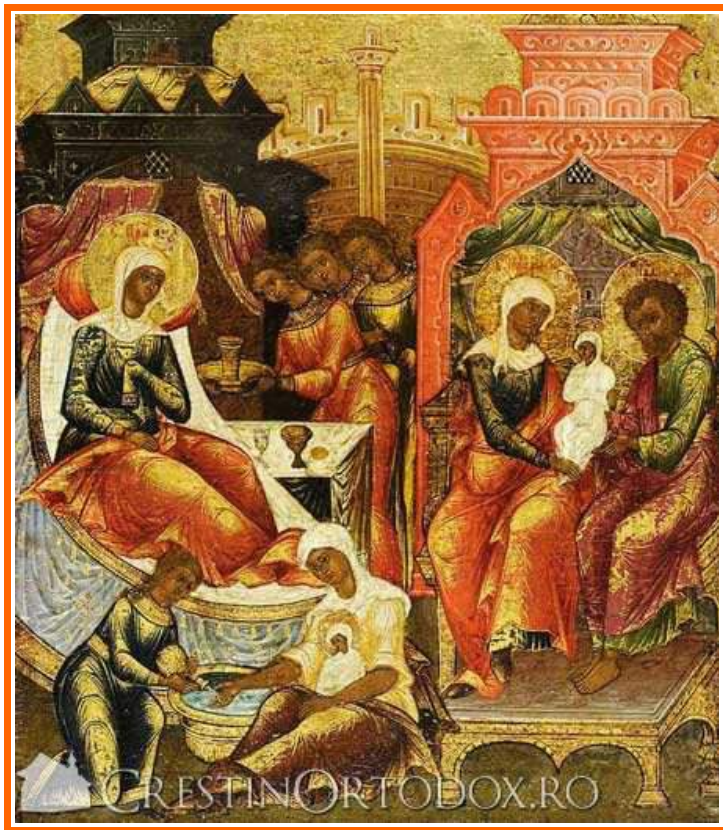
S-a pogorat si S-a intrupat Mantuitorul lumii. Precum se stie, Sfanta Fecioara Maria este **binecuvantatul rod al rugaciunii indelungi si cu multe lacrimi a batranilor si fericitilor ei parinti, Ioachim si Ana.**

Amandoi erau coboratori din neamul imparatesc al lui David si locuiau in Nazaretul Galileei. In centrul Nazaretului de astazi se arata **locul unde a trait odinioara Sfanta Fecioara Maria cu familia sa. Si intr-adevar, frati crestini, in Nazaretul de astazi este o mare catedrala a Bunei Vestiri, cea mai mare din acel oras.** Si in centrul ei – are si etaj – e un fel de grilaj. Cobori niste trepte si acolo se pastreaza si astazi casuta sfintilor ei parinti, Ioachim si Ana. Mai aveau inca o casa in Ierusalim, acesti batrani parinti ai Maicii Domnului. Acolo isi duceau viata, in adanca evlavie si curatie, in post si in fapte bune, dar toate invaluite in foarte multa tristete, singuri, fara urmasi, coborau incet catre amurgul vietii. Si totusi, nici batranetea, nici sterpiciunea Anei nu-i descurajau in asteptarea lor si nu incetau a se ruga lui Dumnezeu sa le daruiasca un copil. Traditia confirmata de sfantul Ioan Damaschinul ne spune ca adeseori se rugau cu aceste cuvinte:

„Doamne, Adonai, Eloï, Savaot, cunosti ocară lipsei de copii, cunosti tristetea si amarul nostru; daca vei privi la smerenia robilor Tai si vei da robilor Tai un copil, Tie Ti-l vom face dar”.

Si in adevar, **Dumnezeu le-a ascultat smerita lor rugaciune si asa, ramura stearpa si uscata a tulpinii lui David rodeste rod minunat, pe prunca Maria.** Aceasta fiica a batranilor Ioachim si Ana nu era asemenea celorlalte fiice ale oamenilor, ci una fara seaman intre ele, chiar daca multi din acea vreme nu puteau intelege rostul ei dumnezeiesc in lume. Pentru ca **ea era femeia care avea sa zdrobeasca capul sarpelui** – cum spune in Cartea Genezei la inceput – fagaduita de Dumnezeu primilor oameni; **ea era femeia inconjurata**

de nimbul celor mai negraite insusiri, ea era fecioara cea minunata si plina de har, binevestita de prorocul Isaia; care fecioara fiind, va naste pe Emanuil si va ramane fecioara si maica, va fi locasul feciorelnic si Maica preacurata a Mantuitorului nostru Iisus Hristos.

Nascand cuvioasa Ana pe aceasta fiica binecuvantata, casa lor batrana s-a umplut de multa bucurie si lumina, deoarece multa si mare era tristetea si asteptarea de pana atunci. **Numele pe care il aleg si-l pun parintii copilei lor e un nume dintre cele mai frumoase care se obisnuiau la vechii evrei. Acest nume feminin este Miriam, Mariam sau Maria si insemneaza „cea placuta”, „cea frumoasa” sau „doamna”, „stapana” sau Despina, cum ii spun**

grecii. Toate aceste insemnari ale numelui ei i se potrivesc in chip desavarsit, pentru ca de la nasterea sa, minunata copila Maria era plina de toate insusirile si darurile trupesti si sufletesti.

Fiind plina de har de la nasterea sa, Sfanta Maria Fecioara a ramas plina de dar pe tot timpul vietii sale pamantesti. Deplinatatea acestui dar dumnezeiesc ce umplea fiinta sa si se revarsa peste intreaga ei faptura o apara de orice pacat. Astfel, prin darul lui Dumnezeu, **pacatul n-a atins nici trupul si nici sufletul ei, incat locasul Domnului nostru Iisus Hristos s-a pastrat curat, si trupeste si sufleteste.** Totusi, frati crestini, Sfanta Fecioara Maria s-a nascut dupa toate legile naturale ale nasterii omenesti si ca urmare, ea nu a fost scutita de pacatul stramosesc, de care a fost scutit numai Fiul ei dumnezeiesc. Aceasta stare de sfintenie personala, dublata ca de o umbra de pacatul stramosesc transmis prin parinti, se continua la Sfanta Fecioara pana in momentul Bunei Vestiri.

In acest moment al Bunei Vestiri, la 25 martie, dupa ce Sfanta Fecioara primeste, in chip liber, sa fie Maica Fiului lui Dumnezeu – prin acel cuvant catre inger: „*Fie [Mie], dupa cuvantul tau*”², desi nu stia de barbat – este curatita deplin de toate urmarile pacatului stramosesc prin coborarea Duhului Sfant peste ea. In acest moment, pentru Sfanta Fecioara incepe un nou capitol: de la aceasta data, preacurata Fecioara – preacurata pe deplin in trup si in suflet – devine locas sfintit in care se alcatuieste trupul omenesc al lui Dumnezeu Cuvantul. **Astfel, numai dupa ce Sfanta Fecioara primeste a fi mama lui Dumnezeu Fiul, ea este curatita deplin.** Pana la hotararea aceasta suprafireasca, Sfanta Fecioara Maria, desi plina de dar, era totusi sub influenta pacatului stramosesc ca si ceilalti oameni si **deci libera de a se pronunta impotriva maternitatii dumnezeiesti. In loc sa fi spus „fie”, cum a spus, putea sa spuna „nu primesc”. Insa a spus „fie”, adica s-a supus fara conditie, desi era**

fara de barbat. Putea adica sa nu primeasca a fi Maica Mantuitorului lumii. Asadar prin lucrarea Sfantului Duh, trupul feciorelnic, preacurat si neatins de nici un pacat, a fost curatit de pacatul stramosesc, incat carnea din care Se va naste Domnul nostru Iisus Hristos si sangele care va da viata acestei carni dumnezeiesti sa nu aiba nici o urma de pacat, fie el pacat stramosesc ori personal. Numai din acest trup fara pata sau imaculat al Sfintei Fecioare Maria se putea naste un trup unit intr-un ipostas cu dumnezeirea. Numai acest trup putea lucra mantuirea lumii si numai acest trup era vrednic sa nasca pe Domnul nostru Iisus Hristos ca om.

Aceasta este invatatura ortodoxa despre nasterea Maicii Domnului, asa cum au marturisit-o sfintii Parinti si sfintele sinoade ecumenice. In aceasta privinta, sfantul Chiril al Ierusalimului, in una din catehezele sale spune asa:

„Hristos era Acela care avea sa Se nasca din Preacurata Fecioara si de aceea a umbrit-o pe ea puterea Celui Preainalt si Sfantul Duh S-a pogorat peste ea si a sfintit-o, pentru ca ea sa poata zamisli si naste pe Acela prin Care s-au facut toate; nasterea aceasta a fost curata si fara nici o pata”.

Sfantul Ioan Damaschin, mergand pe aceeasi cale a sfintilor Parinti si a sinoadelor ecumenice, sintetizeaza aceasta invatatura cu urmatoarele cuvinte:

„Dupa ce Sfanta Fecioara Maria a primit a naste pe Fiul lui Dumnezeu, Duhul Lui Sfant S-a pogorat peste ea, potrivit cuvintului dumnezeiesc pe care l-a spus arhanghelul, curatind-o si dandu-i in acelasi timp puterea de a naste”.

Aceasi invatatura o aflam cantata si in imnografia Bunei Vestiri: intr-o cantare in forma de marturisire, insasi Fecioara Maria rosteste aceste cuvinte:

„Sufletul mi l-a curatit, trupul mi l-a sfintit, biserica incapatoare de Dumnezeu m-a facut pe mine, cort de Dumnezeu impodobit, locas insufletit m-a facut venirea Sfantului Duh si curata Maica a Vietii.”

Frati crestini, Maica Domnului, intrupand in sine pe Dumnezeu prin lucrarea Sfantului Duh, a salasuit in ea lumina dumnezeiasca, devenind o fiinta cu totul deosebita, mai presus de oameni si de ingeri. Sfantul Grigorie Palama, un mare teolog ortodox, spune intre altele ca:

„Dumnezeu, alcatuind un univers comun al bunatatilor vazute si nevazute, ne-o arata pe Maica Domnului ca intrunind in sine toate frumusetile dumnezeiesti, ingeresti si omenesti. Si daca frumusetea superioara ce impodobeste amandoua lumile” – cereasca si pamanteasca – „este acolo, numai prin ea a venit la noi Fiul lui Dumnezeu, luand trup

omenesc din ea si Dumnezeu S-a aratat pe pamant si cu oamenii impreuna vietuind, fiind tuturor nevazut inainte de ea”.

Iisus Hristos, Mantuitorul lumii, era din vesnicie la Tatal, insa nu era vazut de oameni. Prin intruparea Lui din Fecioara Maria devine vazut de oameni, de lume, purtand trup omenesc ca si noi, fara de pacat.

„Tot asa si in veacul nesfarsit, in ceruri, toata coborarea luminii dumnezeiesti, toata forma darurilor duhovnicesti, nu o poate primi nimeni fara Maica Domnului. Ea, primind toata plinatatea Celui ce plineste toate, fiecare dupa criteriile, dupa proportia si masura curatiei fiecaruia...” – asa se dau darurile, dupa curatia fiecaruia – „...incat Maica Domnului este si vistieria si distribuitoarea bogatiei dumnezeiesti (...). Este izvorul si inlantuirea tuturor bunurilor negraite. Ea este culmea si sfarsirea intregii sfintenii”.

Sfantul Grigorie Palama se intreaba asa:

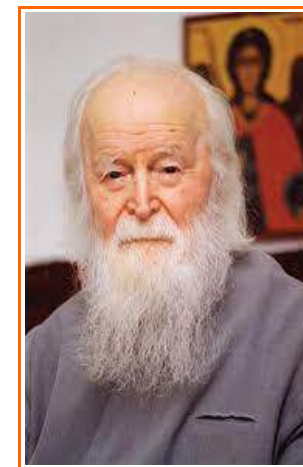

„Cum te voi slavi pe tine, vistieria slavei? (...) Prin tine se lumineaza duhul meu cu venirea Duhului dumnezeiesc in lume. Te-ai facut vistiernicul si pastratoarea harurilor, nu ca sa le tii la tine, ci ca pe

toate sa le umpli de har, ca vistiernicul aduna comori spre a le imparti. Pentru ce ai tine inchisa bogatia care nu se micsoreaza”?

De aceea, te rugam, Stapană preabună, daruieste întregului tău popor aceste mosteniri ale tale, din mila și din comoara harurilor tale, ca ceea ce ești plină de har. Din aceste comori cerești ajută și tămăduiește sufletele și trupurile noastre îmbolnavite de patimi, luminează și împacă viața launtrică a fiecăruia din noi, ca ceea ce cunoști bine toate necazurile noastre. **Reversa, Preasfântă, bucurie, pace și bună înțelegere în familia neamului nostru omenesc și românesc care din adâncă vechime, din vremi, te cinstește cu multă și curată evlavie.**

Și îndrăznim să te mai rugăm, preasfântă Fecioară, **să mijlocești la Fiul tău și Dumnezeu nostru să potolească cumplitele vrajbe din lume, pentru că El este cu adevărat Izvorul și Stăpânul păcii.** Cerem cu umilinta și cu încredere toate acestea, preasfântă Fecioară și Maică a Domnului, știind că poți să ne ajuti, pentru că tu pe toate le poți câte le vrei. Amin.

Parintele Sofian Boghiu

Judecata si osandirea

Puținătatea încrederii

Cine este departe de rău, acela foarte puțin bănuiește răul.
(Sfântul Grigorie Teologul)

Mai bine să ai mai multă încredere decât să o treci cu vederea.
Căci mai multă încredere este greșeala mea, iar mai multă suspiciune este obidă a aproapelui. (Sfântul Filaret al Moscovei)

Cu ochiul suspiciunii se poate ajunge la ura aproapelui. Să avem dragoste către aproapele! (Sfântul Filaret al Moscovei)

Gând înșelător se află în acela care primește ca adevăr bănuielile sale deșarte despre aproapele. Astfel, când vede că cineva vorbește cu aproapele, presupune că vorbește despre el. Dacă întrerupe convorbirea, el iarăși bănuiește că din pricina lui a întrerupt convorbirea. Dacă cineva spune un cuvânt, atunci bănuiește că-l spune ca să-l necăjească pe el. In general, la fiecare faptă mereu într-un astfel de chip ia aminte la aproapele, spunând: „Pentru mine a făcut aceasta, pentru mine a spus aceasta, pentru mine a făcut un astfel de lucru.” (Avva Dorotei)

Bănuiala nicicând nu discerne dreptatea, dacă nu vede în cele din jur bunătatea și iubirea. Bănuiala toate le strâmbă și este înclinată să vadă mai degrabă cele mincinoase decât cele drepte. Șarpele cel viclean, de obicei, aduce această patimă în sufletele neîncrezătoare, slabe și pline de slavă deșartă, pentru ca întotdeauna să zavistuiască, amintindu-și de păcatele altuia.
(Starețul Daniil Katunakiotul)

Vă interesează treburile altora?

Lăsați curiozitatea asupra a ceea ce se face într-un loc ori în altul; nu vă îngrijiți să aflați decât ce se petrece în sufletul vostru. (Sfântul Tihon de Zadonsk)

Nu dori să cunoști gândurile pătimase ale cuiva, nici măcar pe cele ale celui credincios, căci un astfel de lucru e pierdere a sufletului tău. Nu dori să afli despre lucrurile și întâlnirile care se petrec în lumea cea deșartă și nu vorbi despre ele altora.
(Sfântul Ambrozie de la Optina)

Adeseori este necuviincios și nefolositor să afli cine cum a trăit și cum a murit. De ce luați aminte la cele străine? Domnul spune în Evanghelie: „Fericiti cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.” Cele străine se fac pricină de a nu-L vedea Dumnezeu. (Sfântul Ambrozie de la Optina)

Despre faptele străine să nu vorbim. (Sf. Ambrozie de la Optina)

Uneori, îi judecăm pe oameni după o simplă privire. Prin aceasta „scoatem din pedeapsă puterea dreptății” (Iov 36,17).

Nu pleca urechea să ascuți cele rele despre aproapele. Fii prieten cu oamenii și vei dobândi viața. (Sfântul Antonie cel Mare)

Nu dori să ascuți despre vicleniile altora, pentru că prin aceasta cele rele se întipăresc întru noi. (Sfântul Marcu Ascetul)

Cel ce fuge de limba care vorbește de rău pe aproapele acela scapă, la rându-i, de păcatul grăirii de rău. (Sfântul Nil Sinaitul)

Primejdioasă ispitire este să luăm aminte la nedesăvârșirile și păcatele altor oameni și să nu ne gândim la ale noastre! Aceasta

este cu adevărat înșelare de sine - luând în răs păcatele aproapelui, călcăm poruncile dragostei către Dumnezeu, II scârbim pe Domnul. Oare nu luăm aminte la primejdiile din lumea ce va să vie? (Sfântul Filaret al Moscovei)

Creștinii trebuie să se străduiască să nu judece nici pe cei desfrânați, nici pe cei fără rânduială, nici pe cei care își fac voia lor. Dacă vezi pe cineva într-un astfel de chip, nu-l judeca în inima ta. Ca la un om sănătos ia aminte la cel care are mâna uscată, nu ca la cineva bolnav; la cel șchiop ia aminte nu ca la cineva ce șchioapătă, ci ca la cineva sănătos, căci în aceasta constă curăția inimii: să vezi pe cei păcătoși și pe cei neputincioși și să ai împreună-pățimire, să fii îndurător către ei. (Sf. Macarie cel Mare)

Sufletele slabe și tulburate de gânduri nu pot să-L vadă pe Dumnezeu. (Sfântul Macarie cel Mare)

Cel ce diprețuiește pe cei fără rânduială, acela surpă întru sine pocăința. (Avva Isaia)

Nu osândi pe cel căzut în desfrânare dacă ești curat, pentru că judecându-l pe el tu, cel asemenea lui, vei călca legea. Se spune: „să nu desfrânezi”, dar se spune și: „să nu judeci”.

Osândirea este întotdeauna o greșeală, căci noi nu știm pricinile care l-au împins pe cel păcătos să facă una ca aceasta. Noi vedem doar greșeala aproapelui, dar pocăința lui n-o vedem.

(Schiegumen Ioann Alekseev)

Domnul nu ia aminte la cele din afară ale noastre, ci la intențiile noastre - de ce procedăm într-un fel ori în altul, dacă intenția noastră este bună. Dacă vrem să avem liniște, nu trebuie să

judecăm pe alții: noi vedem doar faptele lor din afară, dar mișcările și intențiile lor lăuntrice, după care săvârșesc astfel de fapte, sunt cunoscute doar de către Unul Dumnezeu, Văzătorul de inimi. (Sfântul Ambrozie de la Optina)

Nu cugeta despre cineva ceva rău și nu te uita la ceva ca la un lucru rău. În alte momente veți vedea în alt chip cele care acum vi se par rele. (Sfântul Isaac Sirul)

În viață, chiar în familie, oamenii pot fi împărțiți în două categorii: o categorie este asemănătoare muștei. Musca are următoarele însușiri: întotdeauna se așază pe ceva murdar, zburând pe lângă florile frumos mirositoare. Tot astfel, această categorie de oameni asemănătoare muștelor învață să cugete și să caute doar răul, neștiind și necăutând binele. O altă categorie de oameni este asemenea albinei. Cu osebire, albina caută cele frumoase și dulci, ocolind necurăția. Astfel de oameni au gânduri bune, văd lucrurile bune și se gândesc la cele bune. Vă îndemn pe toți cei ce v-ați obișnuit să-i învinuiți pe alții să vă alegeți categoria pe care o doriți. (Sfântul Paisie Aghioritul)

Neaflând îndreptățire altora, aflați pentru voi înșivă? Atunci pe de-a-ntregul nu va mai fi timp, și Hristos nu va găsi îndreptățire întru voi. (Sfântul Paisie Aghioritul)

Osândind pe aproapele vădăm că în inimile noastre nu se află nici dragoste, nici îndurare creștină - nici către cei păcătoși, nici către cei virtuoși -, ci este doar o legătură către cele rele, un simțământ de răutate. Prin cuvintele noastre cele rele, luând în răs, împrășcăm cu noroi pe aproapele nostru, care poate fi mai vrednic decât noi înaintea lui Dumnezeu. Iar acesta este un mare păcat. (Arhimandritul Kiril Pavlov)

Un stareț auzea mereu pe cineva grăind despre nedesăvârșirile

cuiva. Odată, a oftat el și a spus: „Da, așa cum acest frate a păcătuit astăzi, tot astfel voi păcătui și eu mâine.,,

Și voi mai aminti o întâmplare cu un monah care își petrecea viața în negrijă. Nu-i păsa de mântuirea lui, de rugăciune și de post. Intr-un cuvânt, trăia fără luare-aminte. Si iată, când a fost să moară l-au înconjurat frații și cu toții erau uimiți de aceasta: murea cu moartea unui neprihănit. Nu se cutremura înaintea morții. Dimpotrivă, îi mulțumea lui Dumnezeu și zâmbea. Frații, știind cum și-a petrecut el viața într-o negrijă, s-au apropiat de el și l-au întrebat: „întărindu-te cu puterea lui Hristos, ridică-te și spune-ne nouă cum de ai o moarte așa de ușoară." Și el, într-adevăr, s-a ridicat puțin și a spus: „Da, fraților, cu adevărat, am trăit fără de grijă. Am trăit cu nebăgare de seamă. Și iată, chiar acum îngerul a șezut înaintea mea și mi-a arătat toate păcatele mele. Mă așteptam la o pedeapsă cruntă, la răzbunare. Inșă îngerul a spus: «Pentru că tu niciodată nu ai judecat și nu ai grăit de rău, atunci nici tu nu vei fi judecat.» De aceea mor cu această moarte atât de ușoară." (Arhimandritul Kiril Pavlov)

Ce-am fi făcut noi cu Apostolul Petru, dacă l-am fi văzut în clipa în care s-a lepădat în trei rânduri de Hristos? Și cu Apostolul Pavel, pe când îi prigonea plin de furie pe creștini? Cum am fi procedat cu Sfântul Macarie Egipteanul ori cu Preacuvioasa Muceniță Evdochia, dacă i-am fi văzut în vremea în care săvârșeau lucruri rele? Cu siguranță, i-am fi condamnat. Inșă ei, cu sinceritate, cu pocăință adevărată și cu fapte bune și-au căpătat de la Domnul iertare, iar acum se bucură în locașurile împăratului ceresc. Dar aproapele nostru, vecinii și cunoștințele noastre, pe care noi îi osândim, nu pot oare să ajungă virtuoși și dreți? (Arhimandritul Kiril Pavlov)

Indraznirea de Maica

Parintele George Florovski scria: "A ignora pe Maica lui Dumnezeu inseamna a interpreta gresit pe Fiul". De ce afirma acest lucru? Pentru ca Cel care Se naste din ea este Fiul lui Dumnezeu, nu un

simplu om. Asadar Cel care din vesnicie este nascut din Tatal, Se naste din Fecioara Maria ca om. Exista numai un Fiu. Cand Fiul Mariei a fost conceput si nascut, nu a venit pe lume o noua persoana, ci vesnicul Fiul al lui Dumnezeu S-a intrupat. Din acest motiv nu putem vorbi de Fecioara Maria ca de o femeie oarecare, caci in pantecele ei a trait Dumnezeu. Pacat ca se pierde din vedere ca ceea ce credem despre Fecioara Maria afecteaza implicit ceea ce credem despre Hristos.

Fiul lui Dumnezeu a luat din Fecioara Maria firea omeneasca cu intreg ansamblul de energii trupești și sufletești care o alcatuiesc și o exprima. Asta inseamna ca in relatie cu ea, El nu este doar Domn și Mantuitor, ci și Fiu. Deci are cu ea o relatie speciala. Sfantul Efrem Sirul afirma intr-unul din imnele sale: "Ma poarta Copilul, pe care il purtam eu". Maica Domnului Il purta in sanul ei ca mama, iar El o purta in calitate de Creator și Proniator al ei.

In plan duhovnicesc, prin credinta și prin har devenim frați ai lui Hristos și fii ai lui Dumnezeu. Maica Domnului se afla intr-o dubla legatura de rudenie cu Hristos: una duhovniceasca și alta trupeasca, de sange. Relatia dintre Hristos și Maica Sa a cunoscut o unitate care nu a fost și nici nu va fi atinsa. Aceasta unitate ii aduce indraznirea de Maica. Este și ramane cea mai fierbinte rugatoare. De aceea este prezenta in toate rugaciunile Bisericii.

Nu uitati de Maica Domnului. Luati seama ca este "mai cinstita decat Heruvimii și mai marita fara de asemamare decat Serafimii", pentru ca fara stricaciune a nascut pe Dumnezeu Cuvantul. Asa cum Hristos este frate pentru toti cei care doresc sa-L aiba frate, tot astfel și Maica Domnului este mama pentru cei care o vor mama. Rugati-va ei ca unei mame și veti vedea cat de puternica este mijlocirea ei.

Adrian Cocosila

Paza mintii

In rai, omul nu cunostea dezbinarea și lupta launtrica, iar desfatara sa in slava dumnezeiasca era fara margini. Dupa cadere, mintea omului ajunge sa fie risipita in lumea creata, iar omul trebuie sa lupte sa se elibereze de patimi. O minte robita de patimi, nu-si mai implineste menirea de a-L cunoaste pe Dumnezeu.

Paza mintii are nevoie la inceput de frica. Ea se naste din frica de Dumnezeu. Sfintii Parinti afirma ca nu avem niciun motiv sa ne temem de cineva daca stim ca nu-i de fata, insa atunci cand credem ca este de fata, ne temem. Deci, din credinta in Dumnezeu se naste frica de Dumnezeu. Iar din frica de Dumnezeu se naste trezvia atentiei, sau paza mintii, ferirea mintii de la pacat, sau privegherea mintii. Nu mintea este rea, ci departarea ei de Dumnezeu. Dupa cum nici cele ce se fac dupa fire sunt pacate, ci cele rele prin alegere cu voia. Nu este pacat a manca, ci a manca fara cuviinta și fara infranare. Nu este pacat a privi, ci a privi cu pizma, cu mandrie... Fiecare dintre madularele noastre pacatuiesc cand din sloboda alegere lucreaza cele rele in loc de cele bune, impotriva voii lui Dumnezeu, martuirsesc Sfintii Parinti.

Ca sa avem parte de o minte pazita, trebuie sa fim smeriti. Nimeni nu poate inlatura din minte ceea ce este negativ fara smerenie. Mandria este cea care aduce in om dezorientare, deviere și neliniste. Paza mintii este inceputul a tot binele, inceputul orientarii spre bine. Parintele Teofil Paraian spunea ca "paza mintii este, pe de o parte, luarea aminte la gandurile care ne trec prin minte, iar pe de alta parte, lucrarea de inlaturare din minte a gandurilor cu care nu ne putem prezenta oriunde și oricand, adica a gandurilor rele". Insa, paza mintii de gandurile rele nu poate fi intarita fara rugaciune. Sfantul Isihie Sinaitul spune ca "Paza mintii și

rugaciunea se sustin una pe alta. Caci paza mintii vine din rugaciunea neincetata, iar rugaciunea din paza mintii si din atentia cea mare".

Privitor la paza mintii, Sfantul Grigorie zice: "Cand vei vedea necuratiile duhurilor rele sau cugete aparand si luand forma in mintea ta, sa nu te zapacesti; chiar de-ti vor aparea idei bune despre lucruri sa nu le dai atentie, ci tinandu-ti respiratia cat este cu putinta si inchizand mintea in inima si facand continuu si staruitor invocarea lui Iisus Hristos sa le arzi repede si sa le suprimi biciuindu-le nevazut cu numele dumnezeiesc. Caci, zice Scararul: biciuiesc cu numele lui Iisus pe vrajmasi, caci nu este arma mai puternica in cer si pe pamant".

Sfantul Grigorie Sinaitul graieste ca "nimeni nu poate prin sine sa tina mintea de nu va tine-o Duhul... Caci prin calcarea poruncilor ne-am despartit de Dumnezeu, pierzand simtirea intelegatoare a Lui si unirea cu El. Alunecand mintea de acolo si despartindu-se de Dumnezeu este purtata pretutindeni ca un prizonier si nu poate fi oprita decat daca se supune lui Dumnezeu si este oprita de El si se va uni cu El cu bucurie si se va ruga lui continuu si staruitor. Cand vine lucrarea rugaciunii, atunci tine aceasta la sine mintea si o umple de bucurie si o scapa de robie".

Paza mintii este sfoara care ne leaga de cer. Daca ii dam drumul, cadem in pacat, cazi in iad. Trebuie sa ne tinem de aceasta sfoara orice ar fi, oricat de puternice ar fi vanturile! Sa ne tinem cum putem, in felul nostru, dar sa ne tinem si nu vom fi lipsiti de ajutorul lui Dumnezeu.

Iulian Predescu

Rolul amintirilor

Nădăduiesc că înțelegem mai bine acum că există momente în care este necesar să ne amintim trecutul, să ne aventurăm spre momentele din trecut ca să ne împăcăm cu ele și ca să le depășim, așa încât să continuăm urcușul nostru duhovnicesc cu mai puține poveri.

Oare Biserica își amintește de trecutul ei? Sigur că da. Biserica ne și arată cum ar trebui să ne raportăm la trecut. În timpul anului, zi de zi, Biserica este într-o stare permanentă de rememorare și aniversare. În fiecare zi pomenim evenimentele importante care au avut loc în istorie între Dumnezeu și om, istoria mântuirii noastre. Ni-i amintim pe cei care au trecut la Domnul și astăzi fac parte din Biserica Biruitoare. Ne amintim și-i aniversăm pe mucenicii noștri, ne amintim evenimentele care, în ochii lumii, au fost tragice, dar care s-au dovedit a fi pentru slava lui Dumnezeu și a Bisericii.

Felul cum alegem să ne amintim un eveniment determină modul în care ne va afecta acea aniversare sau comemorare. Răstignirea Domnului nostru Iisus Hristos a fost tragică, însă, în lumina învierii, acea tragedie este învăluită de bucurie și biruință. Mucenicia sau moartea violentă a unor sfinți poate părea îngrozitoare sau tragică la prima vedere, însă atunci când o vedem în lumina mărturiei pe care au dat-o și a faptului că nu s-au lepădat de Hristos, când o vedem din perspectiva cuvintelor Sfântului Apostol Pavel care, citând din Isaia, spune: „Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El" (I Corinteni 2, 9), atunci acea tragedie de îndată ne apare într-o lumină nouă și cu alt sens! În locul suferinței, al disperării și descurajării devine ceva din care putem ieși întăriți, din care prindem nădejde, ceva care ne mobilizează și ne inspiră. Această perspectivă poate fi aplicată și la experiențele dureroase prin care am trecut fiecare dintre noi.

Biserica ne învață cum să rememorăm. Nu este cazul să ne temem de rememorare, este singura cale prin care putem ajunge la adevărata vindecare. Biserica ne învață cum să

transformăm pierderile în câștiguri, cum să facem din crucea pe care am primit-o viața noastră cea nouă. Ea ne dă o altă perspectivă din care să înțelegem și în care să vedem tragediile și evenimentele dureroase din viața noastră.

Trebuie să recunoaștem că a trece prin acest proces este un chin. Este o adevărată răstignire. Atunci când ne reamintim lucrurile și experiențele dureroase doar în lumina lumii acesteia poate simțim că ajungem în pragul disperării. Inșă Dumnezeu ne-a făcut o promisiune. Există ceva mai presus de lumea aceasta. Impărăția cerurilor, Noul Ierusalim, ar trebui să fie fundalul vieții noastre, astfel încât tragediile, amintirile și pierderile noastre să le vedem în contextul lui, luminate într-o lumină nouă, într-o altă perspectivă.

În contextul în care ne amintim de cei care au plecat dintre noi ori de pierderile pe care le-am suferit, acestea au ramificații uriașe sub aspectul impactului pe care aceste amintiri îl vor avea asupra noastră. Fiecare gând, fiecare oftat, fiecare reflecție și fiecare rugăciune trebuie făcute cu conștiința că viața din prezent este un exil, iar adevărata noastră viață este în Impărăția cerurilor. Prin durerile și dezamăgirile inevitabile ale acestei lumi, o vedem așa cum este: un loc căzut care nu este Impărăția cerurilor. Începem să vedem că pierderile și evenimentele dureroase din viața noastră sunt niște borne care ne arată o altă direcție decât lumea aceasta, ele ne indică împărăția cerurilor. Suntem nevoiți să existăm și să ne implicăm în viața din lumea aceasta, însă, la fel ca israeliții în timpul exilului în Babilon, suntem mereu puși în fața pericolului de a ne face prea comozi în acest exil, de a avea așteptări nerealiste de la viața aceasta și de a uita ce înseamnă pentru noi de fapt Acasă. Atunci când ne obișnuim cu această lume și ne este prea confortabil aici, pierdem din vedere adevăratul nostru Acasă, iar luptele lăuntrice și suferința cresc. Când se întâmplă acest lucru, când pierdem din vedere contextul plin de speranțe pe care îl proiectăm în jurul experiențelor și amintirilor noastre, dispararea devine inevitabilă.

Copiii au obiceiul de a cere să le citim aceeași poveste de mai multe ori. Iar motivul este faptul că știu cum se va sfârși. Povestea nu are surprize. Copiii au nevoie de predictibilitate și de coerență. Un copil poate chiar să dea paginile de la bun

început ca să vadă cum se va termina povestea înainte să treacă la cititul ei. Faptul că știe cum se va sfârși îi dă sentimentul confortului, sentimentul că este stăpân pe situație, precum și mai multă încredere în momentele de nesiguranță din povestii.

Oare chiar suntem noi, adulții, altfel? Dumnezeu știe că fricile noastre vin din faptul că trebuie să facem față unor situații marcate de nesiguranță, în care nu suntem siguri cum se va sfârși ceva. Dumnezeu, în marea Lui milostivire și dragoste, ne-a arătat sfârșitul poveștii vieții noastre în această lume. După ce ucenicii au văzut moartea lui Iisus pe cruce, probabil au fost cuprinși de nesiguranță. Foarte probabil că au fost dezorientați și s-au întrebat ce se va întâmpla cu ei. Apoi, la scurt timp, au găsit mormântul gol. În clipa când s-au uitat în acel loc unde se așteptau să găsească un trup plin de răni și n-au găsit decât un mormânt gol, au conștientizat deodată foarte multe lucruri. Deodată toate se legau. Nici o durere ori suferință din lumea aceasta căzută nu va avea ultimul cuvânt. În cele din urmă, dragostea și pronia lui Dumnezeu vor birui.

Atunci când au văzut mormântul gol, Dumnezeu le-a îngăduit ucenicilor (și nouă) să vadă care este finalul poveștii. A făcut acest lucru pentru a ne alina, pentru a ne alunga fricile, pentru a ne da încredere pe măsură ce dăm paginile care ne despart între acest final și nesiguranța zilelor pe care le petrecem în lumea aceasta. A făcut-o și ca să îi ajute pe ucenici să vadă sensul suferinței la care fuseseră martori și al propriei lor suferințe. Și chiar vedem în încercările prin care trec apostolii în Faptele Apostolilor că aceștia au fost întăriți și au avut mult mai multă încredere datorită faptului că au văzut care era sfârșitul. Nici o experiență din viața aceasta nu are ultimul cuvânt, datorită prezenței și promisiunii împărăției lui Dumnezeu. Mormântul gol a fost primul moment în care ucenicii au întrezărit ce fel de sfârșit are povestea. Inșă acel sfârșit este doar un nou început. Avem ocazia să trecem prin viața aceasta cu încrederea unui copil care știe care este finalul poveștii. Indiferent ce se mai întâmplă pe parcurs, copilul nu va fi copleșit de deznădejde, fiindcă finalul fericit este sigur și nu se mai poate schimba. Cunoscând acest final, ne ajută

într-adevăr să suportăm nesiguranța cu care ne vom confrunta inevitabil în timpul trecerii noastre prin această lume.

Câtă vreme suntem aici, avem chemarea de a sta de veghe în inimile noastre neîncetat. Este o priveghere tăcută în care stăm cu privirea ațintită la Impărăția cerurilor, o priveghere ce nu poate fi observată din afară, dar care ne determină starea lăuntrică și pacea. Această priveghere ne cere să ne amintim mereu și să avem în minte împărăția cerurilor. Ea devine asemenea unei lentile prin care percepem toate evenimentele din viața noastră, bune sau rele. Deși suntem în exil, trebuie să petrecem cu folos timpul care ne este dat aici. Trebuie să ne bucurăm unii de alții, să ne bucurăm de evenimentele și de activitățile noastre de aici. Însă, înlăuntrul inimii noastre, în taină, să priveghem pentru împărăția cerurilor și să nu pierdem niciodată din vedere contextul în care au loc toate evenimentele din viața noastră. Da, trebuie să așteptăm, trebuie să nădăjduim, însă vor fi și zile de deznădejde. Dar să nu uităm că acele zile de descurajare nu pot schimba realitatea că, în veșnicie, toată tristețea, tot tragismul, toată durerea și toate pierderile le va topi dragostea lui Dumnezeu. După cum ne promite și Apocalipsa: „Și va șterge orice lacrimă din ochii lor și moarte nu va mai fi; nici plângere, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi, căci cele dintâi au trecut” (21, 4).

Această lume care se tânguiește și este plină de necazuri va trece. Tragediile care ne încearcă în această lume și care ne asaltează zi de zi vor lua sfârșit. După cum ne-a spus Domnul nostru la Cina cea de Taină, așa cum o femeie după ce a trecut prin chinurile facerii nu-și mai amintește durerile nașterii, căci mai mare este bucuria de a-și vedea pruncul nou-născut, la fel nici noi nu ne vom mai aminti și nici durerea noastră din această lume nu va mai avea sens din clipa în care vom începe viața cea nouă în Impărăția cerurilor. Amintirea durerii pe care am suferit-o în această viață trebuie să o păstrăm în lumina făgăduinței lui Dumnezeu, conștienți de ea. Dacă vom face acest lucru, atunci amintirea ei va avea puteri tămăduitoare.

PR.JOSHUA MAKOUL

Crucea Domnului

Sarbatoarea Inaltarii Sfintei Cruci a Domnului este una dintre cele mai importante sarbatori. Este atat de mare, incat duminica dinaintea acesteia si duminica de dupa ea, Sfanta noastra Biserica le dedica pregatirii crestinilor pentru ea si intaririi in cugetarea la aceasta.

Astfel este randuit si inaintea sarbatorii Nasterii lui Hristos, si inaintea Botezului Domnului.

Cum ne pregateste Sfanta Biserica pentru aceasta mare sarbatoare? **Ne propune sa ne concentram atentia si inima la Crucea Domnului.** Ati auzit astazi, in Apostol, ce a spus despre sine Sfantul Pavel:

Nu vreau sa ma laud decat in Crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care

lumea este rastignita pentru mine si eu pentru lume (Galateni 6, 14).

Eu m-am rastignit cu Hristos si de acum nu mai traiesc eu, ci Hristos traieste in mine (Galateni 2, 19-20).

Iata ce era pentru Sfantul Apostol Pavel Crucea lui Hristos. El s-a patruns o asemenea evlavie in fata Crucii lui Hristos, incat nu se mai gandea la nimic altceva, uitand cu totul de lume. **Crucea lui Hristos statea permanent in fata ochilor lui.**

Multi dintre voi din experienta stiu ca uneori chipul cuiva persista in fata ochilor. Stiti ca **daca va pogori in inima noastra dragostea, atunci chipul celui iubit neincetat va sta in fata ochilor celui care il iubeste. Ziua si noaptea se gandeste la el, traieste doar cu cel iubit.** Dar aceasta iubire este de un alt fel.

Iubirea Apostolului Pavel este forma suprema de dragoste, fiindca pentru totdeauna s-a intiparit in inima lui Crucea lui Hristos. In aceasta pericopa evanghelică ati auzit cuvintele Domnului Iisus Hristos insusi in convorbirea Sa cu Nicodim:

Dupa cum Moise a inaltat sarpele in pustie, tot asa trebuie sa Se inalte Fiul Omului (Ioan 3, 14).

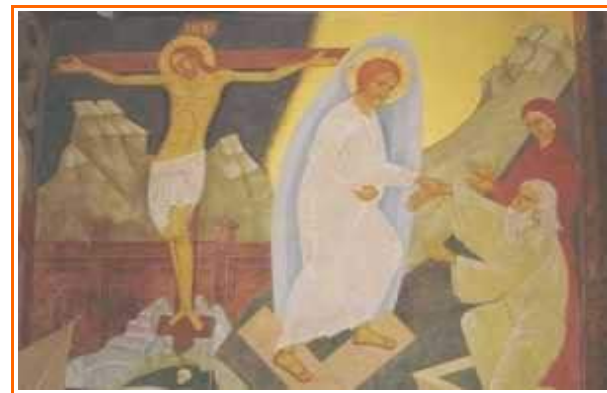
Cand a fost inaltat sarpele de arama in chipul crucii, atunci **toti israelitenii, muscati de serpi, indreptand ochii si inimile lor spre aceasta reprezentare care il preinchipuia pe Domnul Iisus Hristos rastignit pe Cruce, se vindecau.**

Si la Sfantul Apostol Pavel gandirea era indreptata la Crucea Domnului si la Domnul Iisus Hristos, pe aceasta Cruce pe care s-a adus infricosatoarea jertfa de pe Golgota, pe Crucea care a

rastignit pacatele lumii. **El a uitat de toate, nu se putea gandi la nimic altceva. Se gandea doar la Domnul, rastignit pe Cruce.** Iata cat de profund simtea Apostolul Pavel Crucea lui Hristos!

Dar noi cu ce ne laudam? Ne laudam cu succesele in activitatea noastra stiintifica, sociala. Ne falim cu laude, distinctii si ordine primite pentru aceasta activitate, **cu succesele vietii noastre – bogatie, agerime, dibacie, cu succesele noastre in sport.** Iata cu ce ne laudam noi si spre ce sunt indreptate inimile noastre.

Iar toti sfintii, precum Apostolul Pavel, **se rastigneau impreuna cu Domnul Iisus Hristos.** In inimile lor s-au intiparit profund cuvintele Domnului Insasi si cele ale Apostolilor.

Ei tineau minte ce a spus Apostolul Pavel:

La cele de sus sa cugetati, nu la cele de pe parnant, caci voi ati murit, iar viata voastra este impreuna cu Hristos ascunsă-n Dumnezeu (Coloseni 3, 2-3).

Ei au murit prin Botez pentru toate manganierile si bunurile lumii, s-au ingropat cu Hristos si, la fel ca si in Apostolul Pavel, in ei traia Hristos. Nu uitau cuvintele lui: *intr-adevar patimim impreuna cu El, pentru ca impreuna cu El ne si slavim* (Romani 8, 17). **Cu toata inima aspirau sa patimeasca impreuna cu Hristos pentru adevarul suprem, pentru dragoste, pentru lumina cereasca.** Ei nu uitau cuvintele Domnului: *Daca-Mi slujeste cineva, Tatal Meu il va cinsti* (Ioan 12, 26). **Si ei din toata inima Il slujeau pe**

Domnul, toate gandurile lor, toate aspiratiile mintii si inimii lor le indreptau spre a-L urma pe Hristos fiindca in fata lor statea fagaduinta neobisnuita a Lui: *Unde sunt Eu, va fi si slujitorul Meu.*

Care fagaduinta poate fi mai inalta decat aceasta? Hristos ne fagaduieste ca cei care Il vor urma, cei care vor iubi Crucea Lui, cei care se vor rastigni impreuna cu El si numai la El vor cugeta, ***vor fi unde va fi El, vor fi cu El si cu Tatal Ceresc.***

Si multime de oameni, cu inima curata, care L-au iubit pe Domnul Iisus Hristos, L-au urmat, au mers acolo unde El i-a chemat. Si s-a facut pustie lumea pentru ei, **nu le-a trebuit nici o distractie, toate acestea sunt marunte, fiindca ei cugetau la cele vesnice, iar nu la cele pamantesti.** Si-au indreptat toate gandurile spre cele vesnice. Au inceput sa priveasca nu la frumusetile lumii ci in adancul inimii lor. **S-au indeletnicit nu cu adunarea bunurilor lumesti, nu cu aranjarea vietii lor pamantesti, ci cu contemplarea adancului inimii lor si cu curatirea ei.** Ei plecau din lume in paduri dese, in pustie, in munti, iar acolo, lasand in urma toata lumea cu toate interesele ei marunte si nesemnificative, aspirau spre vesnicie, spre Hristos. Ei s-au rastignit cu Hristos si lumea s-a rastignit pentru ei. Iata cum implineau aceste cuvinte ale lui Hristos si ale lui Pavel cei mai mari crestini.

Iar noi, crestinii cei slabi, macar uneori sa ne amintim despre Crucea lui Hristos. Macar schiopatand, impiedicandu-ne si cazand, sa mergem dupa Hristos.

Sa fie in fata noastra mereu chipul Sfantului Pavel, al

tuturor sfintilor si al cuviosilor mucenici, pentru care lumea a fost rastignita si care s-au rastignit impreuna cu Hristos.

Sfantul Apostol Pavel spune:

De acum inainte nimeni sa nu-mi mai faca suparare; caci eu in trupul meu port semnele Domnului Iisus (Galateni 6, 17).

Pe Sfantul Apostol il bateau, il defaimau, se straduiau sa-l ucida. Tot trupul lui era acoperit de semnele lui Hristos si el cerea sa fie lasat, sa nu fie impovarat.

Trebuie sa stim cu totii ca aceste cuvinte ale lui Pavel: ***Caci eu in trupul meu port semnele Domnului Iisus*** sunt scrise pe haina fiecarui calugar si fiecarei calugarite.

Multi dintre cei care L-au iubit pe Hristos pot spune la fel – *nimeni sa nu ne impovareze, sa nu ne defaimeze, nimeni sa nu cleveasca impotriva noastra, nimeni sa nu ne chinuie cu tot felul de presupuneri, fiindca purtam semnele Domnului Iisus.*

Aceasta cuvintare Sfantul Apostol Pavel a incheiat-o cu cuvintele cu care o voi incheia si eu: ***Harul Domnului nostru Iisus Hristos sa fie cu duhul vostru, fratilor! Amin*** (Galateni 6, 18).

“Slava, Doamne, cinstitei Crucii Tale!

La Botez, omul primește cruce; când moare, de asemenea primește cruce. Pe biserici se pune cruce. **Toate Sfintele Taine se savarsesc cu ajutorul crucii:** Mirungerea, Spovedania, Maslul etc. Prin ce ne deosebim noi de cei necredincioși? Când ne însemnăm cu semnul crucii, ne unim prin Iisus Hristos cu Tatal Ceresc și ni se iartă pacatele prin marturisire. **Multi se rusinează să poarte cruce (o cos la haina, o ascund), nerusinandu-se în același timp de desfranare și alte pacate.**

Odată, o femeie credincioasă și-a scos crucea când a făcut baie. Alături se spala o vrajitoare care, observând acest lucru, s-a oferit să o spele pe spate. După aceea, femeia credincioasă a zăcut două zile fără să se poată mișca. Acum **este periculos să rămâi fără cruce chiar și pentru o clipă. Mancarea fără cruce și fără rugăciune poate deveni otrava. Semnul crucii trebuie făcut cu atenție, evlavios.** Sfântul Ioan Gura de Aur spune că **de cel care își face semnul crucii fluturând mâna în grabă se bucură diavolii, iar crucea făcută corect îi bucură pe îngeri.**

Luminează-te și însemnează-te în fiecare dimineață și seara cu semnul crucii, cu Rugăciunea lui Iisus, de trei ori, în numele Tatalui și al Fiului și al Sfântului Duh. Asadar acum stim: cine vrea să dobândească Împărăția cerurilor trebuie să cinstească Crucea Domnului”.

Pr. Valentin Mordasov

SCOALA CRUCII - de Parintele Nicolae Steinhardt

“- Devoțiunea mea particulară e **Crucea.**

Crucea este esența misiunii lui Hristos – a lui Mesia pe acest pământ.

La Cruce se referă Domnul ori de câte ori face aluzie la menirea lui, la botezul cu care trebuie să se boteze, la paharul pe care trebuie să-l bea. **Totul în cuvintele, tăcerile și vestirile sale duce spre punctul final al Golgotei.** Crucea pentru creștin (și să nu pierd prilejul de a repeta, orice om e creștin) : simbolul interferenței cerului cu pământul, al spiritului cu materia.

Crucea este tiparul care, singurul, ne îngăduie să înțelegem taina lumii și a vieții, e singura cheie de care dispunem.

Ferindu-se de semnul crucii, protestanții pierd din vedere că el nu evocă numai un groaznic instrument de tortură (și nu **întâmplător** chinul constă în ținutarea verticalității făpturii, în pedepsirea Omului prin însăși poziția sa specifică – luată-n derîdere, vertical, dar lipsit de libertate, vertical dar cu mădularele în ptoză, vertical dar expus spre ocară), ci și repetarea conștientă a integrării noastre în semnificațiile ultime. Mai mult decât orice alt simbol, Crucea este desăvârșită și completa **imago mundi**. O *imago mundi* simplă, integrală, care spune totul. (...)

Prieteni dragi, de vreți să vă pregătiți pentru viață și să nu aveți surprize, bune sunt studiile, bună e ingineria și mai bună meseria – brățară de aur -, bune-s tehnica dentară și sudura, bune sunt limbile străine și biblioteconomia, dar după cum cea mai rapidă cale pentru a înțelege ce se întâmplă astăzi este a studia sfârșitul imperiului roman -Montesquieu, Gibbon, Mommsen, Ferrero, dar mai ales Rostovțev – tot așa cea mai sigură metodă pentru a evita surprizele în viață și a le putea face față cu oarecare calm, cea mai temeinică pregătire este studiul **Calvarului** și al **Golgotei**. Asta e școala practică și

tehnică, asta e adevărata **școală profesională a meseriei de om în lume**". (...)

Orice teofanizat participă la cele două suferințe ale Mântuitorului: **batjocura și răstignirea**. Trebuie să se știe că în ochii multora pare de un ridicol irezistibil și mai trebuie să știe că **s-a înfrățit cu durerea, trainic frate de cruce**". (...)

– Noi vorbim de blîndețea lui Iisus – arătînd că a mers la moarte ca mielul la junghiere, că a tăcut ca oaia cînd e tunsă – și enumerăm smerenia, bunătatea, ascultarea. Dar **de o altă însușire a Sa – pe care trebuie să fi avut-o de vreme ce a primit să moară de moartea înfiorătoare de pe cruce – nu pomenim. Insușirea aceea este curajul**. (...) Singura cale de a învinge pămîntul e curajul **fizic**. Care nu-i numai secretul ultim al dreptului constituțional, e și dovada asumării condiției de om.

Chesterton e de părere că *respectarea cuvântului dat* îl specifică pe acesta, după cum pasărea e specificată de **ciocul** ei. Caracteristica aleasă de Chesterton e plină de **farmec**, dar nu mi se pare mai puțin hotărîtoare alta. Există **alta**, mai particulară, cu număr cuantic mai individualizat, cu spectru mai inimitabil, cu amprentă mai identificabilă. Hristos nu s-a urcat **întâmplător** pe cruce: curajul îndurării unor suferințe cumplite a fost singura cale prin care a putut arăta că s-a făcut om cu adevărat, în întregime; prin care și-a putut dovedi buna-credință.

Nici inteligența, nici înțelepciunea, nici tămăduirile, nici învățătura, nici chiar bunătatea ori mila nu ar fi fost probe serioase: singur curajul în fața durerii și morții îi sta la îndemînă. Bătaia, sîngele, moartea, astea sunt dovezile care nu înșeală, care nu pot fi măsluite. Urîte? Grosolane? Mitocănești? Simpliste? Poate, dar categorice. Și avînd ceva din brutala vulgaritate și mareașă sfruntare a faptului împlinit care-i **rupe gura pînă și Satanei".**

Parintele Selafii, invatator al blandetii si al simplitatii neprefacute

Un "pateric viu"

Pentru prima data am intrat in chilia parintelui Selafii cu totul intamplator, la indemnul unui frate, dupa un an de manastire. Asta pentru ca gluga neagra a batranului si legendele pe care le-am auzit despre schimonahi ma faceau sa ma rusinez de el si, poate, chiar sa ma tem, cum li se intampla, de altfel, tuturor celor care il vad prima oara, multumindu-ma numai sa-l privesc cu admiratie ascunsa de departe.

Crezandu-l vazator cu duhul, ma pregatisem sufleteste sa rabd toate ocarile pe care imi inchipuiam ca mi le va face pentru viata mea nedemna. Am intrat in chilie cu sentimentul ca traiesc un act istoric, fiind, poate, mai sentimental. Mai tarziu, inasa, am inteles ca aceasta intalnire a insemnat intr-adevar foarte mult, daca nu pentru istoria intreaga, cel putin pentru istoria mantuirii mele personale,

dar poate si a altora, care se vor folosi de cuvintele batranului, adunate din aerul chiliei in aceasta carte.

Am trait atunci o stare intr-adevar minunata. M-am aflat, fara sa exagerez, intr-un nor, daca nu de lumina reala, asa cum relateaza Motovilov despre Sfantul Serafim de la Sarov, caruia i s-a luminat fata de lumina taborica, in timp ce-i vorbea, atunci de un nor de caldura duhovniceasca si dragoste, pentru o vreme din care timpul s-a retras, lasand loc vesniciei.

Batranul era fara schima pe el, intr-un halat vechi, mosnegesc, si, in timp ce-mi vorbea, ma tinea de mana. Aveam impresia ca stau la raze si ca toate gandurile mele dinlauntru vuiesc in urechile batranului, si ca ochii inimii lui, caci cu ochii trupesti nu mai vede de 20 de ani, imi vad toate faptele savarsite de mine vreodata.

Parintele mi-a vorbit atunci despre virtutile pe care trebuie sa le aiba un calugar: blandetea lui David, rabdarea lui Iov, smerenia vamesului si dragostea care niciodata nu cade. Mi-a vorbit despre gandul mortii, dar mi-a povestit si cateva amintiri de-ale lui, chiar hazlii, si zambea, ceea ce descoperea o mare si neprefacuta simplitate.

A fost atat de uman si atat de dumnezeiesc ceea ce mi s-a intamplat in seara aceea, incat mi-am dat seama ca vreme de mai bine de o ora am fost rapit, si mintea mea, de altfel plina de necuratii, atunci nu a avut nici macar pentru o clipa vreun gand strain si necurat. Am inteles ca a fost lucrarea Duhului Sfant care poate sa curateasca toate si ca m-am impartasit de o astfel de stare numai stand langa acest batran si ascultand cuvintele lui.

Am plecat cu senzatia ca am fost in una din vietile Sfintilor, intr-un Pateric. Mi-am dat seama ca lecturile din Pateric, daca nu sunt insotite de un exemplu real, se aseamana cu o limba pe care o inveti din manuale, dar nu ajungi niciodata sa o vorbesti in tara ei de obarsie.

De altfel, chiar in Patericul Egiptean se relateaza cazul unui frate care era chinuit de gandul sa nu mai mearga sa-l intrebe pe batran ce sa faca, pentru ca si asa stia raspunsul. Si i s-a descoperit ca mai bine este sa mearga, pentru ca, atunci cand mergi dupa sfat la un batran, obtii nu doar un raspuns, ci iti castigi si un rugator inaintea lui Dumnezeu.

De atunci, am mai fost de multe ori pe la parintele, simtind aceeasi preschimbare launtrica de fiecare data.

De multe ori, noi, fratii, care suntem tineri si veniti dintr-o societate cum a fost cea sovietica, cand ne ducem la parintele Selafii dupa vreun sfat sau pur si simplu sa vedem cum se mai simte, glumim,

zicand ca mergem la "Patericul nostru", ca avem Patericul nostru viu.

O tentativa de clasificare

Daca ar fi sa-l clasificam cumva pe parintele Selafii, trebuie sa spunem ca el imbina extraordinar duhul penitential si obsesia mortii al unui Efrem Sirul, de exemplu, cu sociabilitatea si diplomatia Sfintilor de la Optina din secolul trecut, cum sunt Ambrozie, Macarie, dar fara eruditia si aristocratismul acestora.

Poate tocmai pentru ca nu a avut alte studii, ci doar lecturile numeroase din Vietile Sfintilor si Patericuri, parintele Selafii pare un calugardin secolele IV-V ratacit in zilele noastre. Zic asta nu pentru ca esenta monahismului s-ar fi schimbat cu timpul, ci pentru a-l deosebi pe parintele Selafii de ceilalti batrani cunoscuti cititorului credincios de la noi, cum ar fi chiar si parintele Cleopa, caruia, pe langa virtutile monahale si simplitatea taraneasca, nu i-au ramas necunoscute terminologia si maniera de expunere a teologiei moderne.

Parintele Selafii nu numai ca nu este scriitor, dar nu este nici macar predicator, adica nu vei vedea niciodata chilia lui plina de oameni si pe batran graindu-le cu voce tare, asa cum se intampla cu duhovnicii vestiti. Cu toate acestea, parintele este inzestrat cu darul vorbirii si al sfatuirii si doar smerenia l-a ascuns de ochii lumii.

De aceea, l-as incadra pe parintele Selafii in randul predicatorilor postumi, care au predicat cu fapta mai mult decat cu cuvantul, pe linia Sfantului Pavel, pe care l-a descoperit Sfantul Antonie cel Mare in peștera, chiar inaintea mortii, a Mariei Egipteanca sau a Sfantului Marcu cel din munte, pe care Dumnezeu nu i-a lasat sa moara in anonim, ci i-a descoperit spre folosul credinciosilor. Parintele Selafii cred ca este un astfel de caz pentru zilele noastre, pe care Dumnezeu l-a smuls din smerenia in care a petrecut pana la varsta de 93 de ani, pentru a-l reda unei lumi vaduvite de exemple demne de urmat.

Smerenia si negrija care izvorasc din gandul mortii

Nucleul si punctul de plecare al traiirii parintelui Selafii, ca si al tuturor calugarilor, este chiar obsesia mortii si a desertaciunii bunurilor acestei vieti, in contrast cu vesnicia si bunurile vieti viitoare. Nu stiu daca s-a intamplat vreodata ca la intrebarea: "Ce mai faci, parinte?" sa raspunda altfel decat: "Ei, ce sa fac, cu osteneala si durere, ca ce zice Psalmistul? «zilele omului sunt 70 de

ani, iar de va fi in putere, 80 de ani si ce este mai mult decat aceasta? - osteneala si durere»" (Ps. 89, 10-11).

Petrecerea permanenta cu gandul la moarte da nastere smereniei si a negrijii de cele pamantesti, aduce tacerea si cumpatarea si descopera cunostinta tainelor Dumnezeiesti -Taina invierii, prin care am fost trecuti "din moarte la viata". Gandul la moarte ne duce dincolo de moarte, ne scoate din timp si ne asaza in vesnicie, acolo unde se afla lacasurile Sfintilor si Dumnezeu insusi. intr-un cuvant, cu cat meditam mai mult asupra absurditatii si tiraniei mortii, descoperim maretia iubirii lui Dumnezeu care, El insusi murind, S-a pogorat dupa noi pana la iad ca sa ne izbaveasca de ea. Iar vederea dragostei cu care ne iubeste Cel care a binevoit a muri pentru noi seamana nadejde.

Parintele Selafii pastreaza in memorie amintirea mortii multor oameni, unii morti pe drum, unii inecati, unii in timp ce mancau, altii prin somn sau in multe alte feluri si foarte des povesteste despre ele. Aceasta descopera si mai evident obsesia mortii care traieste in el.

Nejudecarea

Cel care, prin meditatie asupra mortii, a constientizat darul care i s-a facut, fiind "rascumparat cu sange", iarta cu usurinta datorii mici ale aproapelui, adica supararile, nu judeca si nu ocaraste, ci propaseste in blandete.

Iubirea

Practicarea blandetii si a neosandirii te aseamana lui Hristos, care este "bland si smerit cu inima", facandu-te chip al iubirii Lui. Iubirea este izvor de fapte bune, energie care nu seaca si nu oboseste. Din aceasta stare izvoraste ravna pentru nevointe, dupa cum mai izvoraste si din teama de chinurile vesnice. Parintele Selafii inasa aproape ca nu vorbea deloc despre iad, ca unul ce "nu se mai teme de Dumnezeu, ci il iubeste pe El, ca dragostea scoate afara frica". in schimb vorbea necontenit despre setea de iertare a lui Dumnezeu si fericirea viitoare, trezind in ascultator dragostea pentru Dumnezeu si dorinta de a-si indrepta viata.

Pacea si dreapta judecata pe care le aduce iubirea

Iubirea te face asemenea cu Dumnezeu, care este Dragoste. Fiind asemenea cu Dumnezeu, ajungi la cunostinta lui Dumnezeu si a purtarii lui de grija. De aici izvoraste rabdarea si negrija cea buna. Un astfel de om nu se tulbura zadarnic pentru pacatele altora, ci ii

vede pe toti sfinti, stiind ca Dumnezeu poate sa-i preschimbe pe toti cu harul Sau, daca nu acum, pe viitor. Nu este cicalitor, nu se grabeste sa-i mantuiasca pe ceilalti, nici pe sectanti, nici pe atei, stiind ca aceasta sta in puterea lui Dumnezeu, dar nu a lui. Se roaga pentru toata lumea, crezandu-se pe sine mai pacatos decat toti oamenii. Este aspru cu sine, dar ingaduitor cu ceilalti. in acest fel, omul propaseste si se permanentizeaza in nepatimire si dragoste. Chezasia pacii, inasa, este deasa marturisire a gandurilor, chiar si zilnica, daca se simte nevoia, si cuminecarea cu Sfintele Taine. Marturisirea de chilie, in fata icoanei, in fiecare seara inainte de culcare. Alergarea la Dumnezeu in rugaciune, cu gandul, de indata ce ai savarsit greseala, astfel incat intotdeauna sa porti in inima: "Iarta-ma, Doamne, ca nimic bun n-am facut, ajuta-ma sa pun inceput bun".

Simplitatea, ca semn al iubirii neprefacute

"Nepatimirea cea mai inalta face gandurile simple"*, la fel si purtarile. Simplitatea copilareasca ajunge sa vorbeasca cu indrazneala lui Dumnezeu si Dumnezeu ii indeplineste dorintele, caci dorintele ei corespund cu voia lui Dumnezeu. De exemplu, aceasta rugaciune copilareasca, dar foarte ajutatoare, impotriva maniei, pe care batranul mi-a spus-o mie: "Doamne, indeparteaza de la mine mania aceasta, ca nu-mi trebuie ea mie". Alta data, batranul rostea aceasta rugaciune din Pateric: "Doamne, vrei, nu vrei, mantuieste-ma. Tu m-ai zidit, Tu mantuieste-ma". Si celelalte cereri ale parintelui erau tot atat de simple, vadind o mare apropiere de Dumnezeu.

De multe ori, ascultandu-l pe batran cum povesteste si stiind viata lui, ma intrebam daca nu ar putea si el sa raspunda ca avva Antonie, atunci cand a fost intrebat de avva Ammun nitriotul: "Vad ca eu mai multa osteneala am si cum de numele tau s-a marit intre oameni mai mult decat al meu? Zis-a lui avva Antonie: pentru ca eu iubesc pe Dumnezeu mai mult decat tine".

Cam aceasta ar fi teologia pe care am invatat-o pe viu din exemplul parintelui Selafii. O teologie a seninatatii, a nadejdii nezdruncinate, chiar si pentru cei pacatosi, spre dragostea si setea de iertare a lui Dumnezeu, care este gata sa ne primeasca chiar si pentru un cuvant, numai sa i-L spunem, sa nu ramanem in impietrirea inimii noastre.

relatarea apartine Parintelui Savatie Bastovoi

PROGRAMUL LITURGIC PE LUNA SEPTEMBRIE

Vineri 2 Septembrie :

Acatistul Maicii Domnului 6.00 PM

Sâmbătă 3 Septembrie :

Sfânta Liturghie si Parastas 9.00 AM

Duminică 4 Septembrie :

Utrenie si Sfânta Liturghie 8.00 AM

Miercuri 7 Septembrie:

Vecernie 6.00 PM

Joi 8 Septembrie: **NASTEREA MAICII DOMNULUI**

Utrenie si Sfânta Liturghie 8.00 AM

Vineri 9 Septembrie:

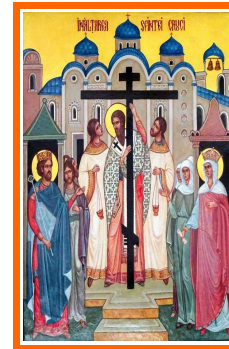
Acatistul Sfintilor Ioachim si Ana 6.00 PM

Sâmbătă 10 Septembrie :

Sfânta Liturghie si Parastas 9.00 AM

Duminică 11 Septembrie :

Utrenie si Sfânta Liturghie 8.00 AM

ÎNĂLTAREA SFINTEI CRUCI

Marti 13 Septembrie:

Vecernie 6.00 PM

Miercuri 14 Septembrie:

Utrenie si Sfânta Liturghie ... 8.00 AM

Vineri 16 Septembrie:

Acatistul Sfintei Cruci 6.00 PM

Sâmbătă 17 Septembrie :

Sfânta Liturghie si Parastas 9.00 AM

Duminică 18 Septembrie :

Utrenie si Sfânta Liturghie 8.00 AM

Vineri 23 Septembrie:

Acatistul Sfântului Ioan Botezătorul 6.00 PM

Sâmbătă 24 Septembrie :

Sfânta Liturghie si Parastas 9.00 AM

Duminică 25 Septembrie :

Utrenie si Sfânta Liturghie 8.00 AM

Vineri 30 Septembrie:

Acatistul Acoperământului Maicii Domnului ... 6.00 PM

**Conferinta Părintelui Arhidiacon
SORIN MIHALACHE cu tema:**

**INTELIGENȚA SPIRITUALĂ
SI CULTIVAREA CREDINȚEI
CREȘTINE.
CÂTEVA REFLECȚII
FILOCALICE
SI PERSPECTIVE ȘTIINȚIFICE**

Biserica Sf. Nicolae, NY, Joi 8 Septembrie, ora 6.00 PM